

Сряда, 14 февруари 2007 г.

ПРИЕТИ ТЕКСТОВЕ

P6_TA(2007)0032

Транспортиране и незаконно задържане на затворници**Резолюция на Европейския парламент относно предполагаемото използване на европейски държави от ЦРУ с цел транспортиране и незаконно задържане на затворници (2006/2200(INI))***Европейският парламент,*

- като взе предвид резолюцията си от 15 декември 2005 г. относно предполагаемото използване на европейски държави за транспортиране и незаконно задържане на затворници от страна на ЦРУ ⁽¹⁾,
 - като взе предвид решението си от 18 януари 2006 г. за създаване на Временна комисия по твърденията във връзка с използване на европейски държави от ЦРУ за транспортиране и незаконно задържане на затворници ⁽²⁾,
 - като взе предвид резолюцията си от 6 юли 2006 г. относно предполагаемото използване на европейски държави от ЦРУ за транспортиране и незаконно задържане на затворници, приета въз основа на междинния доклад на Временната комисия ⁽³⁾,
 - като взе предвид делегациите, изпратени от Временната комисия в Бивша югославска република Македония, Съединените американски щати, Германия, Обединеното кралство, Румъния, Полша и Португалия,
 - като взе предвид изслушванията, не по-малко от 130 на брой, проведени от Временната комисия в хода на нейните заседания, мисии на делегации и поверителни разговори,
 - като взе предвид всички получени от Временната комисия писмени сведения, или сведенията, до които тя е имала достъп, особено предадените ѝ поверителни документи, и особено от Европейската организация за безопасност на въздухоплаването (Евроконтрол) и германското правителство или информацията, която е получила от различни източници,
 - като взе предвид резолюцията си от 30 ноември 2006 г. относно напредъка на ЕС в създаването на пространство на свобода, сигурност и справедливост (ПССС) (членове 2 и 39 от Договора за ЕС) ⁽⁴⁾, и особено параграф 3 от него,
 - като взе предвид резолюцията си от 13 юни 2006 г. относно положението на затворниците в Гуантанамо ⁽⁵⁾,
 - като взе предвид член 175 от своя правилник,
 - като взе предвид доклада на Временната комисия по предполагаемото използване на европейски държави от ЦРУ за транспортиране и незаконно задържане на затворници (A6-0020/2007),
- A. като има предвид, че в резолюцията си от 6 юли 2006 г. Парламентът реши, че Временната комисия ще „продължи работата си за остатъка от определения за дейността ѝ дванадесетмесечен срок, без да се накърняват разпоредбите на член 175 от Правилника за дейността на ЕП относно възможността за удължаване на срока“;
- Б. като има предвид, че при приемането на резолюцията си от 22 ноември 1990 г. относно операцията „Гладио“ ⁽⁶⁾, Парламентът, преди повече от 16 години, обърна внимание на съществуването на нелегални операции с участието на разузнавателни служби и военни организации без достатъчен демократичен контрол;

⁽¹⁾ ОВ С 286 Е, 23.11.2006 г., стр. 509.

⁽²⁾ ОВ С 287 Е, 24.11.2006 г., стр. 159.

⁽³⁾ Приети текстове, P6_TA(2006)0316.

⁽⁴⁾ Приети текстове, P6_TA(2006)0525.

⁽⁵⁾ Приети текстове, P6_TA(2006)0254.

⁽⁶⁾ ОВ С 324, 24.12.1990 г., стр. 201.

Сряда, 14 февруари 2007 г.

- В. като има предвид, че държавите-членки не могат да заобикалят изискванията, наложени им от Общността и международното право, като позволяват на разузнавателни служби на други държави, които са обект на по-малко строги нормативни разпоредби, да действат на тяхна територия; като има предвид освен това, че операциите на разузнавателните служби са съвместими със спазването на основните права, само при условие че съществуват подходящи механизми за наблюдение и контрол върху тях;
- Г. като има предвид, че принципът за неприкосновеност на човешкото достойнство е залегнал в международното право в областта на правата на човека, и в частност в преамбюла на Всеобщата декларация за правата на човека, както и в преамбюла и в член 10 на Международния пакт за граждански и политически права, и като има предвид, че този принцип се гарантира от съдебната практика на Европейския съд по правата на човека; като има предвид, че този принцип е препотвърден в конституциите на повечето държави-членки, както и в член 1 от Хартата на Европейския съюз за основните права⁽¹⁾, и като има предвид, че този принцип не бива да бъде застрашаван, дори и от съображения за сигурност, нито в мирно време, нито по време на война;
- Д. като има предвид, че принципът за неприкосновеност на човешкото достойнство в е основата на всички други основни права, гарантирани от международни, европейски и национални актове в областта на правата на човека, в частност правото на живот, правото на човека да не бъде подлаган на изтезания и нечовешко или унизително отношение или наказание, правото на свобода и сигурност, правото на защита в случай на отстраняване, експулсиране или екстрадиране и правото на ефективни средства за правна защита и справедлив съдебен процес;
- Е. като има предвид, че извънредното предаване и тайното задържане са свързани с многобройни нарушения на правата на човека, в частност нарушаване на правото на свобода и сигурност, правото на човека да не бъде подлаган на изтезания и жестоко, нечовешко или унизително отношение, правото на ефективни средства за правна защита и, в изключителни случаи, правото на живот; като има предвид, че в някои случаи, в които предаването води до тайно задържане, това съставлява насилствено изчезване;
- Ж. като има предвид, че забраната на изтезанията е императивна норма на общото международно право (*jus cogens*), от която не се допускат дерогации, и че задължението за осигуряване на защита срещу изтезание, неговото разследване и санкциониране е задължение на всички държави (*erga omnes*), както е предвидено в член 5 от Всеобщата декларация за правата на човека, член 7 от Международния пакт за граждански и политически права, член 3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) и свързаната с него съдебна практика, член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз и в националните конституции и законодателства на държавите-членки; като има предвид, че специалните конвенции и протоколи относно изтезанието и механизмите за неговия контрол, приети на европейско и международно равнище, показват значението, което международната общност отдава на тази неприкосновена норма; като има предвид, че използването на дипломатически уверения е несъвместимо с това задължение;
- З. като има предвид, че в демократичните общества, в които зачитането на принципите на правовата държава е вътрешно присъща черта, борбата срещу тероризма не може да бъде спечелена като се жертват или ограничават именно принципите, които тероризмът се стреми да унищожи, а именно никога не трябва да се прави компромис със защитата на правата на човека и основните права; като има предвид, че борбата с тероризма може и трябва да се води със законни средства и тази борба трябва да се спечели при условията на зачитане на международното и националното право;
- И. като има предвид, че е необходимо да се създадат ефикасни правни инструменти за борба с тероризма в рамките както на международното, така и на националното право;
- Й. като има предвид, че стратегията на правителството на Съединените щати (САЩ) за борба срещу тероризма е използвала повсеместни инструменти за контрол на чувствителни данни, свързани с европейски граждани, като например Споразумението за списък на пътниците (СПР), както и за контрол на банкови данни чрез мрежата СУИФТ;
- К. като има предвид, че този доклад няма за цел да атакува секретността на тайните служби, а по-скоро цели да осъди незаконността на тези тайни действия, които при разследваните обстоятелства водят до нарушаване на националното и международното право при липса на адекватен демократичен контрол;

⁽¹⁾ ОВ С 364, 18.12.2000 г., стр. 1.

Сряда, 14 февруари 2007 г.

- Л. като има предвид, че на 6 септември 2006 г. президентът на САЩ Джордж Буш потвърди, че Централното разузнавателно управление (ЦРУ) е работило по програма за тайно задържане извън Съединените щати;
- М. като има предвид, че президентът Джордж Буш е заявил, че жизненоважната информация, получена в резултат на програмата за извънредно предаване и тайно задържане, е била споделена с други държави, и че програмата ще продължи, като следователно съществува сериозна вероятност някои европейски държави, съзнателно или несъзнателно, да са получили информация, придобита в резултат на изтезания;
- Н. като има предвид, че Временната комисия е получила от поверителен източник протоколи от неофициалната трансатлантическа среща на 7 декември 2005 г. между министрите на външните работи на Европейския съюз (ЕС) и Организацията на северноатлантическия договор (НАТО), включително държавния секретар на САЩ Кондолиза Райс, в потвърждение на това, че държавите-членки са знаели за програмата за извънредно предаване, като в същото време всички официални събеседници на Временната комисия са предоставили неточна информация за този въпрос;
- О. като има предвид, че Временната комисия е получила от поверителен източник протоколи от заседания на Работната група на Съвета по международно публично право (COJUR) и Работната група по трансатлантически отношения (COTRA) с участието на висши представители на Държавния департамент на САЩ, състояли се през първата половина на 2006 г. (по-точно на 8 февруари и 3 май 2006 г.), като в същото време председателството на Съвета ѝ е предоставило само обобщен вариант на въпросните документи; като има предвид, че документите, отнасящи се до тези заседания, изпратени от Съвета в отговор на изричното запитване на Парламента, представляват непълни резюмета, от които липсват съществени части;
- П. като има предвид, че информацията относно въпросните заседания не е предоставена на Парламента и протичането им е пазено в пълна тайна;
- Р. като има предвид, че в настоящата резолюция под „европейски страни“ следва да се разбира държави-членки, страни кандидатки и асоциирани държави, както е посочено в приетия на 18 януари 2006 г. мандат на Временната комисия;
1. Припомня, че тероризмът представлява една от основните заплахи за сигурността в Европейския съюз и трябва да бъде водена със законосъобразни и координирани усилия от страна на всички европейски правителства, в тясно съдействие с международните партньори, особено Съединените американски щати, следвайки формулираната на равнището на ООН стратегия; подчертава, че борбата срещу тероризма трябва да бъде водена въз основа на и с цел защита на нашите общи ценности като демокрация, правова държава, правата на човека и основните свободи; освен това подчертава, че цялата дейност, извършена от Временната комисия, цели да допринесе за разработването на ясни и конкретни мерки в борбата срещу тероризма, по които е постигнато общо съгласие и които зачитат нормите на националното и международното право;
 2. Счита, че, както отбелязва напускащият длъжността генерален секретар на ООН Кофи Анан, след 11 септември 2001 г. така наречената „война срещу терора“, в нейните крайни форми, е причина за сериозно и опасно подкопаване на правата на човека и основните свободи;
 3. Изразява убеждение, че личните права и пълното зачитане на правата на човека допринасят за сигурността; счита, че в отношението между нуждата от сигурност и личните права е необходимо винаги изцяло да се зачитат правата на човека, като се гарантира, че лицата, заподозрени в тероризъм, се предават на съд и се осъждат при надлежно спазване на процедурата;
 4. Подчертава, че задължението за зачитане, защита и насърчаване на правата на човека има обвързващ характер, независимо от правното положение на съответното физическо лице, и че трябва да се избягва всякаква дискриминация между гражданите, постоянно пребиваващите и всяко друго лице, ползващо се със закрилата или подчинено на юрисдикцията на държавите-членки;
 5. Припомня, че целта на настоящата резолюция, основаваща се на доклада на Временната комисия, е да се определи отговорността за фактите, които комисията е успяла да проучи, от една страна, и, от друга страна, да се обмислят начините за предотвратяване на повторни злоупотреби и нарушения, извършени във връзка с мерки срещу тероризма;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

6. Отбелязва изявлението, направено от президента на САЩ Джордж Буш на 6 септември 2006 г., според което „малък брой лица, заподозрени като лидери или участници в терористична дейност и заловени по време на войната, са били задържани и подложени на разпит извън Съединените щати, в рамките на отделна програма, изпълнявана от ЦРУ“, както и че много от лицата, задържани там, са били впоследствие преместени в Гуантанамо, и че съществуват сериозни подозрения, че други затворници все още се намират в тайни затвори; отбелязва доклада на Федералното бюро за разследване (ФБР) от 2 януари 2007 г., в който се споменават 26 свидетелски показания за малтретиране в Гуантанамо след 11 септември 2001 г.;
7. В тази връзка, изразява неодобрение по повод на неспособността на Съвета, дължаща се на противопоставянето на някои държави-членки, да приеме заключения в отговор на въпросното заявление по време на Съвета по общи въпроси и външни отношения на 15 септември 2006 г. и иска от Съвета да направи това незабавно, за да разсее всякакви съмнения относно сътрудничеството на правителствата на държавите-членки в програмата за извънредни предавания и тайни затвори и тяхното негласно одобрение за нея в миналото, настоящето и в бъдеще;
8. Призовава Съвета и държавите-членки да излязат с ясна и категорична декларация, призоваваща правителството на САЩ да сложи край на практиката на извънредни арести и предавания, в съответствие с позицията на Парламента;
9. Изразява неодобрение по повод на факта, че правителствата на европейските държави не са почувствали необходимост да поискат разяснения от правителството на САЩ относно съществуването на тайни затвори извън територията на САЩ;
10. Отбелязва изявенията на юридическия съветник на Държавния департамент на САЩ на срещата му от 3 май 2006 г. с представители на държавите-членки, заседаващи в рамките на Съвета, според които при изпълнение на програмата за извънредно предаване, чието съществуване той потвърди, винаги е бил зачитан суверенитетът на заинтересованите държави; отбелязва, че впоследствие неговото твърдение е било потвърдено по време на срещата му с делегацията на Временната комисия, която посети Вашингтон;
11. Изказва благодарност на бившите агенти на ЦРУ, съгласили се да сътрудничат на Временната комисия, особено на някои поверителни заседания, по време на които те са потвърдили, че през деветдесетте години програмата за извънредно предаване е била вече започнала;
12. Приветства изявлението на новото мнозинство, установено след изборите за Сенат на САЩ, че то ще разследва програмата на ЦРУ за извънредно предаване; отбелязва, че това е допълнително потвърждение на значението на работата на Временната комисия;
13. Осъжда липсата на сътрудничество от страна на много държави-членки и на Съвета на Европейския съюз по отношение на Временната комисия; подчертава, че това поведение на държави-членки, и особено на Съвета и неговите председателства, е много под стандартите, които Парламентът има право на очаква;
14. Вярва, че сериозната липса на конкретни отговори на въпросите, повдигнати от пострадали лица, неправителствени организации (НПО), средствата за осведомяване и членове на Парламента, само послужи за затвърждаване валидността на вече добре документираните твърдения;
15. Подчертава сериозната и усърдна работа, извършена от съдебните власти на Италия, Германия, Испания и Португалия относно твърденията от кръга на компетентност на Временната комисия, и приканва съдебните власти на други държави-членки да предприемат подобни действия въз основа на предоставената от Временната комисия съществена информация;
16. Насърчава националните парламенти на европейските държави да продължат или да започнат шателни разследвания относно тези твърдения, по начините, които считат за най-подходящи и ефективни, включително чрез създаване на парламентарни анкетни комисии;
17. Отдава дължимото уважение на световния печат, в частност на американските журналисти, които първи разкриха злоупотребите и нарушенията на правата на човека, свързани с извънредните предавания, като по този начин доказаха голямата демократична традиция на американския печат; признава също усилията и добрата работа, извършена от няколко неправителствени организации във връзка с тези въпроси, в частност „Стейтуоч“, „Амнести Интернешънъл“ и „Хюман Райтс Уоч“;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

18. Признава, че част от информацията в доклада на Временната комисия, включително относно съществуването на тайни затвори на ЦРУ, е получена от официални и неофициални американски източници, което показва жизнеността и самоконтрола, присъщи на американската демокрация;
19. Изразява дълбоката си благодарност на всички пострадали лица, имали смелостта да споделят своите силно травматични преживявания с Временната комисия;
20. Призовава всички европейски държави да се въздържат от предприемане на каквито и да било действия срещу служители, бивши служители, журналисти или други лица, които чрез даването на свидетелски показания или друга информация пред Временната комисия или пред други разследващи органи са помогнали за изясняване на системата за извънредно предаване, незаконно задържане и транспортиране на лица, заподозрени в тероризъм;
21. Повторно отправя призива си към Съвета, изразен в неговата резолюция от 6 юли 2006 г., да приеме обща позиция, изключваща приемането на дипломатически уверения от страна на трети страни като основа за каквато и да е разпоредба за законно екстрадиране в случаите, в които са налице съществени основания да се счита, че съответните лица биха били застрашени от подлагане на изтезания или малтретиране;

Сътрудничество с институции на ЕС и международни организации

22. Изразява неодобрение по повод на неспособността на Съвета и председателството да спазват задълженията си да информират подробно Парламента относно главните аспекти и избори в областта на общата външна политика и политика за сигурност (ОВППС), както и относно работата, извършена в областта на полицейското и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси съгласно членове 21 и 39 от Договора за Европейски съюз;
23. В тази връзка подчертава, че е напълно неприемливо Съветът първо да укрива, а след това, по искане на Парламента, да предостави само частична информация относно редовните разисквания, провеждани с висши служители от правителството на САЩ, като твърди, че това е единствената налична версия; освен това, осъжда и факта, че Съветът се е позовал на отправено от правителството на трета страна искане информацията да остане поверителна;
24. Изтъква, че тези пропуски на Съвета замесват правителствата на всички държави-членки, тъй като те носят колективна отговорност в качеството на негови членове;
25. Изразява негодувание от предложението, което е трябвало да бъде изготвено от тогавашното председателство на Съвета за създаване на съвместна рамка с правителството на САЩ относно стандартите за извънредно предаване на лица, заподозрени в тероризъм, както беше потвърдено от участниците в заседанието на Работната група на Съвета по публично международно право (COJUR) и Работната група по трансатлантически отношения (COTRA) с висши представители от Държавния департамент на САЩ, проведено в Брюксел на 3 май 2006 г.;
26. Призовава за оповестяване на резултатите от разискванията, проведени според координатора на ЕС в борбата срещу тероризма Гейс де Врийс, със Съединените щати, относно определенията за „предаване“ и „извънредно предаване“;
27. Отбелязва факта, че Генералният секретар и Върховен представител за Общата външна политика и политика за сигурност (ОВППС) на Съвета на Европейския съюз Хавиер Солана, потвърди, че държавите-членки трябва да гарантират, че всички мерки, които предприемат за борба срещу тероризма, са съвместими със задълженията им според международното право; изразява загриженост относно пропуските в изявленията, направени от Съвета и неговия Генерален секретар пред Временната комисия, относно разискванията и знанието на Съвета за методите, използвани от Съединените щати в кампанията им срещу тероризма; изразява неодобрение по повод на обстоятелството, че той не е могъл да допълни доказателствата, с които Временната комисия вече разполага; призовава Съвета да оповести всички факти и разисквания по въпроси от кръга на компетентност на временната комисия и да насърчи европейска външна политика и международна стратегия за борба срещу тероризма, която зачита правата на човека и основните свободи;
28. Поставя под съмнение истинската същност на длъжността координатор на ЕС в борбата срещу тероризма, заеман от Гейс де Врийс, тъй като той не е могъл да даде задоволителни отговори на въпросите, повдигнати от Временната комисия; счита, че в близко бъдеще следва да се преразгледат и засилят неговите компетенции и правомощия, както и да се повишат прозрачността и контролът на неговите действия от Парламента, за да се подобри европейското измерение в борбата срещу тероризма;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

29. Изразява неодобрение по повод на отказа на директора на Европейската полицейска служба (Европол), Макс-Петер Рацел, да се яви пред Временната комисия, по-специално защото е станало ясно, че служители за връзка, по-конкретно с разузнавателните служби на САЩ, са били командировани в Европол; отправя искане към директора да предостави на Парламента изчерпателна информация относно ролята на тези служители за връзка, техните задачи, данните, до които са имали достъп, и условията за получаване на такъв достъп;

30. Благодарни на заместник-председателя на Комисията Франко Фратини за сътрудничеството му във връзка с работата на Временната комисия и насърчава Комисията да ускори работата си в контекста на продължаващите усилия за установяване на истината и за намиране на начини да се предотврати повторянето на фактите, анализирани от Временната комисия;

31. По-конкретно, приветства проявената от заместник-председателя Фратини ангажираност да се постави начало на евроатлантическа рамка за сътрудничество в борбата срещу международния тероризъм с хармонизирани правила относно защитата на правата на човека и основните свободи;

32. Изразява благодарност на Евроконтрол, и особено на нейния директор, за отличното сътрудничество и за изключително полезната информация, предоставена на Временната комисия;

33. Оценява тясното сътрудничество, поддържано от Временната комисия със Съвета на Европа, по-специално с неговата Парламентарна асамблея и генерален секретар, и насърчава Комисията по правни въпроси и права на човека и нейния председател, сенатор Дик Марти, да продължат работата си; подчертава близостта на направените до момента констатации от двете комисии; подкрепя препоръките, отправени към Комитета на министрите от генералния секретар Тери Дейвис;

34. Изразява дълбоката си загриженост по повод на отказите на бившия и на настоящия генерален секретар на НАТО, лорд Робъртсън и Яп де Хоп Схефер, да се явят пред Временната комисия и от отхвърлянето от страна на НАТО на отправеното от комисията искане за достъп до решенията, взети от Северноатлантическия съвет на 4 октомври 2001 г. относно прилагането на член 5 от Северноатлантическия договор след извършените в САЩ нападения на 11 септември 2001 г.; повторно отправя искането си за даване на публичност на решението и най-малко да се предостави информация относно съдържанието му, миналото му и настоящото му прилагане, дали още остава в сила и дали в рамките на него са извършвани полети на ЦРУ;

35. Изразява благодарност на специалните докладчици на ООН, Манфред Новак (относно изтезанията) и Мартин Шайнин (относно насърчаването и защитата на правата на човека във връзка с мерките за борба срещу тероризма), за техния принос към работата на Временната комисия и изразява съжаление, че Върховният комисар по правата на човека, Луиз Арбур, не може да се срещне с Временната комисия; изразява благодарност на европейската мрежа от експерти по права на човека и особено на нейния координатор Оливър де Шутър за техния принос към работата на Временната комисия;

Информация, анализирана от Временната комисия

Извънредно предаване и злоупотреба с въздушно пространство и летища

36. Припомня, че програмата за извънредно предаване е извънсъдебна практика, която противоречи на установените международни норми за правата на човека, и при която дадено лице, заподозряно в извършването на терористична дейност, незаконно се отвлеча, арестува и/или предава за задържане под стража от американски служители и/или се транспортира в друга страна за разпит, което, в повечето случаи, включва задържане *incommunicado* (в изолация) и изтезание;

37. Изразява неодобрение по повод на факта, че семействата на пострадалите лица се държат в пълна неизвестност за съдбата на техните близки;

38. Подчертава, че въпреки преднамереното объркване, предизвикано от някои представители на САЩ в частни и публични изказвания, извънредните предавания са напълно различна практика от използваната от някои европейски страни само при много извънредни обстоятелства, а именно задържането или приемането за задържане под стража в трети страни на лица, официално обвинени в извършването на много тежки престъпления, с цел да бъдат прехвърлени на европейска територия, за да им бъдат предявени наказателни обвинения пред съд с всичките законови гаранции на съдебната система;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

39. Осъжда извънредните предавания като незаконно средство, използвано от Съединените щати в борбата срещу тероризма; освен това, осъжда приемането и укриването на тази практика, извършено на няколко пъти от тайните служби и държавните органи на някои европейски държави;

40. Осъжда всяко участие в разпитите на лица, които са жертви на извънредно предаване, защото то представлява възмутително легитимиране на този вид незаконна процедура, дори когато лицата, участващи в разпита, не носят пряка отговорност за отвличането, задържането, изтезанието или малтретирането на пострадалите;

41. Счита, че практиката на извънредно предаване се е оказала непродуктивна в борбата срещу тероризма и че извънредните предавания всъщност нарушават и подкопават нормалните политически и съдебни процедури срещу лицата, заподозрени в тероризъм;

42. Подчертава, че в периода между края на 2001 г. и края на 2005 г. в европейското въздушно пространство са извършени най-малко 1245 експлоатирани от ЦРУ полета, или са били извършени междинни кацания на европейски летища, към които следва да се прибавят и неопределен брой военни полети със същата цел; припомня, че от една страна е възможно да са извършени повече полети на ЦРУ от потвърдените от разследванията, проведени от Временната комисия, докато от друга страна не всички такива полети са били използвани за извънредно предаване;

43. Изразява съжаление, че европейски държави са отслабвали контрола над въздушното си пространство и летища, като са си затваряли очите или са допускали полети, експлоатирани от ЦРУ, които, в някои случаи, са били използвани за извънредни предавания или незаконно транспортиране на задържани лица, и напомня за задълженията на тези държави, произтичащи от съдебната практика на Европейския съд за правата на човека, потвърдени от Европейската комисия за демокрация чрез право (Венецианската комисия);

44. Изразява загриженост, по-специално, че тайните прелитания и разрешения за междинно кацане, давани на експлоатирани от ЦРУ самолети, наред с другото, може да са се основавали на споразумението на НАТО относно прилагането на член 5 от Северноатлантическия договор, приет на 4 октомври 2001 г.;

45. Отбелязва, че в решението на Върховния съд на САЩ, което призовава за закриване на затвора в Гуантанамо, се заявява, че по-голямата част от задържаните в кубинската база са дошли от Афганистан и следователно трябва да са преминали транзитно през Европа;

46. Припомня, че член 1 от Конвенцията за международно гражданско въздухоплаване (Чикагска конвенция) установява принципа, че договарящите държави имат пълен и изключителен суверенитет върху въздушното пространство над своята територия и съответно не предполага никакво изключение от носенето на пълна отговорност на държавите относно спазването на правата на човека на тяхна територия, включително и във въздушното пространство над нея;

47. Подчертава, че ЦРУ е използвал правилата на гражданската авиация за прекриване на юридическите задължения за държавни самолети, включително самолети, експлоатирани от военните и полицията, предвидени в Чикагската конвенция; припомня, че член 4 от Чикагската конвенция предвижда, че: „Всяка договаряща държава изразява съгласие да не използва гражданска авиация за цели, несъвместими с целите на настоящата конвенция“;

48. Потвърждава, с оглед на допълнителната информация, получена през втората част от работата на Временната комисия, че е малко вероятно някои европейски правителства да не са били наясно с действията по извънредни предавания, които са се състояли на тяхна територия;

49. Подчертава, че работни документи № 7 и 8 ⁽¹⁾ предоставят допълнителна информация за извънредните предавания, анализирани от комисията, както и за свързаните с ЦРУ компании, за използваните от ЦРУ самолети и за европейските държави, в които самолети на ЦРУ са извършили междинни кацания;

ИТАЛИЯ

50. Изразява неодобрение по повод на факта, че представители на настоящото и предишното правителство на Италия, които носят или са носили отговорност за италианските тайни служби, са отклонили поканата да се явят пред Временната комисия;

⁽¹⁾ Справочни номера: PE 380.593v04-00 и PE 380.984v02-00.

Сряда, 14 февруари 2007 г.

51. Осъжда извънредното предаване от ЦРУ на египетския имам Абу Омар, на когото беше предоставено политическо убежище в Италия и който беше отвлечен в Милано на 17 февруари 2003 г., прехвърлен от Милано във военната база „Авиано“ на НАТО с кола и след това транспортиран със самолет, през военната база на НАТО „Рамщайн“, до Египет, където е бил държан *incommunicado* и подлаган на изтезания;

52. Осъжда активната роля, изпълнявана от един карабинер и някои служители от Италианската служба за разузнаване и сигурност (SISMI) при отвлечането на Абу Омар, според съдебното разследване и доказателствата, събрани и проучени от миланския държавен прокурор Армандо Спатаро;

53. Заклучава и изразява неодобрение по повод на факта, че генерал Николо Полари, бивш директор на SISMI, е укрил истината при явяването си пред Временната комисия на 6 март 2006 г., когато е заявил, че италианските агенти не са изпълнявали никаква роля в нито едно от отвлеченията на ЦРУ, и че Италианската служба за разузнаване не е знаела за плана за отвлечане на Абу Омар;

54. Счита за твърде вероятно, с оглед участието на SISMI, че тогавашното италианско правителство е знаело за извършеното от италианска територия извънредно предаване на Абу Омар;

55. Изразява благодарност на държавния прокурор Спатаро за свидетелските му показания пред Временната комисия, приветства проведените от него ефективни и независими разследвания за изясняване на извънредното предаване на Абу Омар и изцяло подкрепя заключенията и решението на съдия-следовател (Giudice dell'Udienza Preliminare) да подведе под съдебна отговорност 26 американски граждани, агенти на ЦРУ, 7 служители на SISMI, един карабинер от Raggruppamento Operativo Speciale R.O.S. (Група за специални операции) и помощник-редактора на всекидневника „Либерио“; приветства образуването на съдебно производство в Миланския съд;

56. Изразява съжаление, че отвлечането на Абу Омар застраши разследването на държавния прокурор Спатаро на терористическата мрежа, с която Абу Омар беше свързан; припомня, че ако Абу Омар не е бил заловен нелегално и прехвърлен в друга държава, той е щял да получи нормален и справедлив процес в Италия;

57. Отбелязва липсата на съответствие между свидетелските показания на генерал Полари и няколко документа, намерени в помещенията на SISMI и иззети от миланската прокуратура; счита, че тези документи показват, че SISMI е била редовно информирана от ЦРУ относно задържането на Абу Омар в Египет;

58. Изразява дълбоко съжаление за системното въвеждане в заблуждение, наред с други служби, на миланската прокуратура от ръководството на SISMI с цел да се застраши разследването на извънредното предаване на Абу Омар; изразява силна загриженост относно факта, че ръководството на SISMI явно е работило с паралелен дневен ред, както и относно липсата на подходящи вътрешни и правителствени проверки; отправя искане до италианското правителство да предприеме неотложни мерки за коригиране на положението, като установи механизъм за засилени парламентарни и правителствени проверки;

59. Осъжда факта, че италианските журналисти, разследвали извънредното предаване на Абу Омар, са били незаконно преследвани, че телефонните им разговори са били подслушвани, а компютрите им са били иззети; подчертава, че свидетелските показания на тези журналисти са били изключително полезни за работата на Временната комисия;

60. Отправя критика относно продължителното време, което беше необходимо на италианското правителство да вземе решение за отстраняване от длъжност на генерал Полари;

61. Изразява съжаление, че документи относно сътрудничеството между САЩ и Италия в борбата срещу тероризма, които щяха да подпомогнат разследването на извънредното предаване на Абу Омар, бяха засекретени от предишното италианско правителство, както и че настоящото правителство потвърди секретния статут на тези документи;

62. Настоятелно призовава италианския министър на правосъдието възможно най-бързо да придвижи исканията за екстрадиране на гореспоменатите 26 граждани на САЩ, за да се явят на съд в Италия;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

63. Осъжда извънредното предаване на италианския гражданин Абу ал-Касим Брител, арестуван в Пакистан през март 2002 г. от пакистанската полиция и разпитван от американски и пакистански служители, и впоследствие предаден на мароканските власти и поставен в затвора „Темара“, където продължава да е задържан; подчертава, че наказателните разследвания в Италия срещу Абу ал-Касим Брител приключиха без да са били представени обвинения срещу него;

64. Изразява съжаление, че според документацията, предоставена на Временната комисия от адвоката на Абу ал-Касим Брител, италианското министерство на вътрешните работи е било по това време в „непрекъснато сътрудничество“ с чуждестранни тайни служби по случая на Абу ал-Касим Брител след ареста му в Пакистан;

65. Настоятелно призовава италианското правителство да предприеме конкретни мерки за незабавното освобождаване на Абу ал-Касим Брител и да гарантира, че целият съдебен процес срещу Абу Омар може да се проведе пред миланския съд;

66. Изразява дълбоко съжаление за използването на италианската територия от ЦРУ за извършване на междинни кацания по време на полета от Съединените щати до Сирия, през Рим, използван за извънредното предаване на Махер Арап, който е свидетелствал пред Временната комисия;

67. Отбелязва междинните кацания на експлоатирани от ЦРУ самолети на италиански летища и изказва дълбока загриженост относно целта на тези полети от и за държави, свързани с вериги за извънредно предаване и трансфер на задържани лица;

ОБЕДИНЕНО КРАЛСТВО

68. Приветства срещата в Лондон с министъра на Обединеното кралство за Европа, както и факта, че правителството на Обединеното кралство е предоставило документи и обяснения; отбелязва, че властите на Обединеното кралство не са могли да предоставят отговори на всички въпроси, повдигнати от делегацията на временната комисия в Лондон;

69. Отбелязва изявленията, направени от британския външен министър Маргарет Бекет, в писмен отговор на парламентарен въпрос, при което тя призна, че правителството на Обединеното кралство е знаело за съществуването на тайна мрежа от затвори на ЦРУ преди президентът Буш да признае съществуването ѝ през септември 2006 г.; изисква от правителството на Обединеното кралство да заяви дали е повдигнало въпроса пред властите на САЩ и дали и, в такъв случай, кога е информирало или обсъдило въпроса с други европейски правителства;

70. Изразява благодарност на Смесената парламентарна комисия на Обединеното кралство по въпросите на извънредното предаване, включваща членове на Камарата на общините и Камарата на лордовете, за нейната работа и за предоставените на делегацията на Временната комисия в Лондон много ценни документи;

71. Осъжда извънредното предаване на Бишер Ал-Рави, иракски гражданин, постоянно пребиваващ в Обединеното кралство, и на Джамил Ел-Бана, йордански гражданин, постоянно пребиваващ в Обединеното кралство, задържани в Гамбия от гамбийските власти през ноември 2002 г., предадени на американски агенти и транспортирани в Афганистан, а оттам — в Гуантанамо, където са все още задържани без съдебен процес и без всякаква правна помощ;

72. Изтъква, че телеграмите на британската служба за сигурност МИ5 до неназовано чуждо правителство, предоставени на председателя на смесената парламентарна комисия Андрю Тайри, навеждат на предположението, че отвлечането на Бишер Ал-Рави и Джамил Ел-Бана е било улеснено от отчасти невярна информация, предоставена от МИ5;

73. Отправя критики към британското правителство за нежеланието да предостави консулска помощ на Бишер Ал-Рави и Джамил Ел-Бана с мотива, че не са граждани на Обединеното кралство;

74. Осъжда извършеното два пъти извънредно предаване на Биням Мохамед, етиопски гражданин, постоянно пребиваващ в Обединеното кралство; изтъква, че Биням Мохамед е бил задържан в поне два тайни затвора, а освен това и във военни затвори;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

75. Изразява дълбоко безпокойство от свидетелските показания на адвоката на Биням Мохамед, който е разказал пред официалната делегация на Временната комисия в Обединеното кралство за най-ужасяващите мъчения, на които е бил подложен неговият клиент;

76. Изтъква, че бившият британски министър на външните работи и Британската общност, Джек Стро, призна през декември 2005 г., че служители на британското разузнаване са се срещали с Биням Мохамед по време на задържането му в Пакистан; в тази връзка подчертава, че някои от въпросите, задавани на Биням Мохамед от мароканските служители, изглеждат продиктувани от информация, предоставена от Обединеното кралство;

77. Осъжда извънредното предаване на гражданина на Обединеното кралство Мартин Мубанга, който се е срещнал с официалната делегация на Временната комисия в Обединеното кралство и който е бил задържан в Замбия през март 2002 г. и впоследствие транспортиран в Гуантанамо; изразява съжаление, че Мартин Мубанга е бил разпитван от британски служители в Гуантанамо, където е бил задържан и измъчван в продължение на четири години, без съдебен процес и без всякаква правна помощ, а впоследствие е бил освободен, без срещу него да е повдигнато обвинение;

78. Отбелязва показанията, дадени пред Временната комисия от Крейг Мъри, бивш британски посланик в Узбекистан, относно обмена на разузнавателна информация, изтръгната чрез мъчения, както и правното становище на Майкъл Ууд, бивш юридически съветник в британското Министерство на външните работи и Британската общност;

79. Изразява загрижеността си за правното становище на Майкъл Ууд, съгласно което „получаването или притежаването“ на информация, изтръгната чрез мъчения, доколкото не е налице участие в мъченията, не е само по себе си забранено от Конвенцията на ООН срещу мъченията и друго жестоко, нечовешко или унижително отношение или наказание; осъжда всеки опит за изтръгване на информация чрез мъчение, независимо от замесените лица;

80. Отбелязва 170-те междинни кацания на британски летища на експлоатирани от ЦРУ самолети и изразява сериозна загриженост за целта на онези полети, идващи от или пътуващи за държави, свързани с вериги за извънредни предавания и трансфер на задържани лица; изразява неодобрение по повод на междинните кацания на британски летища на самолети, за които е доказано, че са били използвани в други случаи от ЦРУ за извънредното предаване на Бишер Ал-Раби, Джамил Ел-Бана, Абу Елкасим Брител, Халед Ел-Масри, Биням Мохамед, Абу Омар и Махер Арар, както и за експулсирането на Ахмед Агиза и Мохамед Ел Зари;

ГЕРМАНИЯ

81. Признава доброто сътрудничество от страна на германското правителство при предоставяне на председателя и на докладчика на Временната комисия на документи с ограничен достъп; съжалява, от друга страна, че нито един представител на германското правителство не успя да се яви пред Временната комисия;

82. Поздравява анкетната комисия на германския парламент за отличната ѝ работа и изразява пълна подкрепа за продължаването на дейността на тази комисия;

83. Изразява благодарност на мюнхенския държавен прокурор Мартин Хофман за свидетелските му показания пред Временната комисия и приветства всички провеждащи се в Германия съдебни разследвания; отбелязва и приветства фактът, че мюнхенският съд издаде заповеди за арести на 13 агенти на ЦРУ, заподозрени в незаконното отвлечане и неправомерното лишаване от свобода на Халед Ел-Масри и очаква от германското правителство да вземе всички необходими мерки за издействане на екстрадицията на тези лица от САЩ;

84. Изразява благодарност на анкетната комисия на германския парламент за това, че са разгледали случая на Халед Ел-Масри; отбелязва, че досега разследванията на комисията са показали, че германските власти не са участвали в незаконното отвлечане; очаква с нетърпение заключенията на анкетната комисия на германския парламент по този въпрос;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

85. Осъжда извънредното предаване на турския гражданин Мурат Курназ, постоянно пребиваващ в Германия, който е дал показания пред Временната комисия и който е бил задържан в Пакистан през ноември 2001 г., прехвърлен от пакистанската полиция на американските части отатък границата с Афганистан и накрая транспортиран в Гуантанамо в края на януари 2002 г., откъдето е бил освободен на 24 август 2006 г., без срещу него да е повдигнато обвинение, и след като е бил измъчван навсякъде, където е бил задържан;

86. Изтъква, че според информацията, подадена от адвоката на Мурат Курназ, както и информацията, предоставена от германските власти, през 2002 г. е имало изгледи за освобождаване на Мурат Курназ от Гуантанамо, но то не е било прието от германските власти; отбелязва, че от 2002 г. нататък германското правителство многократно е заявявало на адвоката на Мурат Курназ, че е невъзможно да започне преговори с правителството на САЩ за освобождаване на Мурат Курназ, тъй като същият е турски гражданин; отбелязва, че, според информацията, с която разполага комисията, още в края на октомври 2002 г. Мурат Курназ не представлява терористична заплаха; очаква пълно изясняване от страна на анкетната комисия на германския парламент на всички съответни действия или бездействия на германските власти и приветства обстоятелството, че такова разследване вече е започнало;

87. Отбелязва обстоятелството, че Мурат Курназ е бил разпитван от германски служители в Гуантанамо, където е бил задържан без официално обвинение, без съдебен процес и без правна помощ; съжалева, че германските служители са му отказвали каквато и да е помощ и са се интересували единствено от това да го разпитват;

88. Напълно подкрепя разследването, започнато от потсдамския държавен прокурор и прехвърлено на държавния прокурор в Тюбинген/Карлсруе на 25 октомври 2006 г. срещу неизвестен извършител, целящо да установи дали, преди да бъде изпратен в Гуантанамо, Мурат Курназ е бил малтретиран в Афганистан от германски войници, принадлежащи към Kommando Spezialkräfte (KSK), специалните оперативни сили на германската армия;

89. Отбелязва, че по време на разпитите на Мурат Курназ са били използвани подробности от личния му живот; подчертава, че това дава основание за подозрение, че дори преди заминаването си от Германия Мурат Курназ е бил обект на такова близко наблюдение, каквото по принцип е осъществимо само от националните разузнавателни служби;

90. Оценява инициативата на германското правителство от януари 2006 г., която доведе до освобождаването на Мурат Курназ;

91. Осъжда извънредното предаване на германския гражданин Мохамед Замар, задържан без официално обвинение на 8 декември 2001 г. на летището в Казабланка, Мароко, и задържан и измъчван в Мароко и Сирия;

92. Отбелязва, че според поверителен ведомствен източник, на 26 ноември 2001 г. германската федерална криминална полиция е предоставила сведения за местонахождението на Мохамед Замар на Федералното бюро за разследване (ФБР) на САЩ и това е улеснило задържането на Мохамед Замар;

93. Изтъква, че вследствие на среща между служители на германското федерално канцлерство и служители на сирийското разузнаване през юли 2002 г., германски прокурори са оттеглили обвиненията срещу няколко сирийски граждани в Германия, докато сирийските власти са позволили на германските служители да разпитат Мохамед Замар в сирийския затвор „Far' Falastin“, което беше потвърдено от поверителен ведомствен източник; изразява съжаление, че Мохамед Замар е бил разпитван от германски агенти в този затвор;

94. Приканва първата анкетна комисия на германския Бундестаг, в контекста на приближаващото разширяване на нейната компетентност, да разследва новопоявил се случай с незаконното предаване на египетския гражданин Абдел-Халим Хафаги, постоянно пребиваващ в Германия от дълги години; Абдел-Халим Хафаги вероятно е бил задържан в Босна и Херцеговина през септември 2001 г. по подозрение в тероризъм и е бил отвлечен в затвор в американската военна база „Ийгъл“ в Тузла, където е бил жестоко малтретиран и задържан при нечовешки условия;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

95. Изразява дълбока загриженост относно информацията, съдържаща се в неклафициран документ, предоставен на Временната комисия, който показва, че незаконното предаване на поне шестима алжирци от Тузла през Инджирлик към Гуантанамо е било планирано във военната база на Европейското военно командване на САЩ (USEUCOM) близо до Щутгарт; призовава германския Бундестаг незабавно да разследва дали тези предполагаеми предавания са свързани с нарушения на споразумения за статута на силите или на други споразумения или договори, сключени с военните сили на САЩ на германска територия, дали от USEUCOM са били планирани и други незаконни предавания и дали германски офицери за връзка са били замесени по какъвто и да е начин;

96. Отбелязва 336-те междинни кацания на германски летища на експлоатирани от ЦРУ самолети и изразява сериозна загриженост за целта на онези полети, които в са идвали от или пътували за държави, свързани с вериги за извънредни предавания и трансфер на задържани лица; изразява огорчение от междинните кацания в Германия на самолети, за които е доказано, че са били използвани в други случаи от ЦРУ за извънредното предаване на Бишер Ал-Раби, Джамил Ел-Бана, Абу Елкасим Брител, Халед Ел-Масри, Биням Мохамед, Абу Омар и Махер Арар, както и за експулсирането на Ахмед Агиза и Мохамед Ел-Зари; изразява особена загриженост, че един от споменатите полети е бил за Гуантанамо; настоятелно призовава германските власти да проведат по-нататъшно разследване във връзка с този полет;

97. Отбелязва твърденията за временно задържане и малтретиране на заподозрени в тероризъм във военния затвор на САЩ в Манхайм-Блуменау, приветства разследванията, започнати от службата на федералния държавен прокурор, и се надява германският Бундестаг и/или компетентната анкетна комисия да разследват този случай по-отблизо;

ШВЕЦИЯ

98. Отчита позицията на шведското правителство, изразена в писмото на министъра на външните работи Карл Билд до Временната комисия; съжалява, че нито един представител на шведското правителство не е успял да се яви пред Временната комисия, за да се осъществи обмяна на възгледи относно неговата позиция;

99. Осъжда факта, че експулсирането от Швеция през декември 2001 г. на Мохамед Ел-Зари и Ахмед Агиза, египетски граждани, търсещи убежище в Швеция, е изпълнено въз основа единствено на дипломатически уверения от египетското правителство, което не е предоставило ефективни гаранции срещу мъчения; отчита също, че шведското правителство ги е възпрепятствало да упражнят правата си съгласно разпоредбите на ЕКПЧ, като не е информирало техните адвокати до момента на пристигането им в Кайро; изразява неодобрение по повод на обстоятелството, че шведските власти са приели предложението на САЩ да поставят на тяхно разположение самолет, ползващ се със специално разрешение за прелитане, с който да транспортират двамата мъже до Египет;

100. Изразява неодобрение по повод на това, че шведската служба за сигурност е изгубила контрол над експулсирането на Ахмед Агиза и Мохамед Ел-Зари в Египет, като е останала бездейна на летище Брома пред унищителното отношение спрямо двамата мъже от страна на американските агенти;

101. Подчертава, че решението за експулсиране е взето на най-високо ръководно равнище, на което обжалване не е било възможно;

102. Изразява пълна подкрепа за решението на Комисията на ООН по правата на човека от 6 ноември 2006 г., в което се установява, че Швеция е нарушила пълната забрана на мъченията; също подкрепя отделното решение на Комитета на ООН срещу мъченията от 20 май 2005 г., в което се заключава, че Швеция е нарушила Конвенцията на ООН срещу мъченията и се заявява, че „предоставянето на дипломатически уверения (от страна на Египет), които, още повече, не предвиждат механизъм за изпълнение, не е било достатъчна защита от този явен риск“;

103. Изразява благодарност към шведския главен парламентарен омбудсман Матс Мелин за свидетелските му показания пред Временната комисия и поздравява неговото разследване, което заключава, че шведската служба за сигурност и полицията на летището „са били забележимо подчинени на американските служители“ и „са изгубили контрол над изпълнението“, което е довело до малтретирането на Ахмед Агиза и Мохамед Ел-Зари, включително физическо насилие и други унижения, на летището, непосредствено преди транспортирането им към Кайро;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

АВСТРИЯ

104. Отбелязва писмените обяснения, дадени от австрийското правителство, но съжालява, че австрийското правителство не счете за уместно да се яви пред Временната комисия, за да се обменят мнения по неговата позиция;

105. Отбелязва, че съгласно тези писмени обяснения, лицата, упоменати в следващите параграфи — Масад Омер Бехари и Гамал Меншауи, са били със статут на постоянно пребиваващи в Австрия и не са имали австрийско гражданство и свободата им на движение не е била ограничена; отбелязва, че двамата мъже са напуснали Австрия доброволно и без да са подложени на проверки от страна на австрийските власти, че са били задържани от чужди агенции, извън територията на Австрия, извън зоната на влияние на австрийските власти и без австрийско участие; отбелязва съответно, че това явно не са случаи на предаване на лица на чужди власти;

106. Припомня, при все това, че съгласно ЕКПЧ държавите като страни по конвенцията имат юрисдикция по отношение на постоянно пребиваващи на тяхна територия лица и, следователно, задължение да ги закрилят и да разследват всякакви нарушения на правата на човека, извършени срещу тях;

107. Осъжда факта, че Масад Омер Бехари, судански гражданин, постоянно пребиваващ в Австрия от 1989 г., който е дал показания пред Временната комисия, е бил отвлечен на летището в Аман на 12 януари 2003 г. на връщане от Судан към Виена;

108. Изразява неодобрение по повод на обстоятелството, че Масад Омер Бехари впоследствие е бил незаконно и тайно задържан в затвор недалеч от Аман, управляван от йорданския отдел за общо разузнаване, без съдебен процес или правна помощ, и че е бил измъчван и малтретиран там до 8 април 2003 г., когато е освободен, без срещу него да е повдигнато обвинение;

109. Осъжда отвлечането на египетския гражданин Гамал Меншауи, постоянно пребиваващ в Австрия, който е бил задържан на летището в Аман на отиване към Мека през февруари 2003 г., впоследствие транс-портиран до Египет, където е бил тайно задържан до 2005 г., без съдебен процес или правна помощ;

110. Изразява съжаление, че въпреки изложеното в по-горните параграфи, в Австрия не е предприета нито специална, нито парламентарна проверка на евентуалното участие на австрийските власти в двата посочени случая; настоятелно приканва австрийския парламент в най-кратък срок да започне съответните проверки;

ИСПАНИЯ

111. Приветства декларацията на испанското правителство за добро сътрудничество с Временната комисия, в частност свидетелските показания на министъра на външните работи пред Временната комисия; въпреки това, изразява съжаление, че испанското правителство в крайна сметка не разреши на директора на испанските разузнавателни служби да се яви пред Временната комисия, въпреки отправеното няколко месеца по-рано искане в тази връзка;

112. Изразява благодарност на главния прокурор Хавиер Сарагоса и на прокурор Гонзалес Мота от Audiencia Nacional за дадените от тях показания пред Временната комисия и приветства разследванията им относно използването на испански летища за транзитно преминаване на самолети на ЦРУ в рамките на програмата за извънредни предавания; насърчава прокуратурата да проведе допълнително разследване на междинните кацания на самолетите при извънредното предаване на Халед Ел-Масри; отбелязва решението на испанските власти, взето по искане на съдия от Audiencia Nacional, да декласифицират притежавани от разузнавателните служби секретни документи относно използването на испански летища от самолети, експлоатирани от ЦРУ;

113. Приветства журналистическото разследване на Диарио де Майорка, което изигра важна роля при разкриването на транзитното преминаване на самолети на ЦРУ през летищата на Балеарските острови и при установяването на самоличността на техните екипажи;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

114. Припомня думите на главния прокурор Сарагоса, че „не е имало пречки, възражения или проблеми от страна на испанското правителство при разследванията на *Audiencia Nacional*“;

115. Призовава испанските власти да предприемат всички необходими стъпки, които да позволят на испанския гражданин Мустафа Сетмариам Насарху, отвлечен в Сирия през октомври 2005 г. и предаден на агенти на САЩ, на справедлив съдебен процес пред компетентни съдебни органи;

116. Отбелязва 68-те междинни кацания на испански летища на експлоатирани от ЦРУ самолети и изразява сериозна загриженост за целта на онези полети, които са идвали от или пътували за държави, свързани с вериги за извънредни предавания и трансфер на задържани лица; изразява неодобрение на междинните кацания в Испания на самолети, за които, според течащите в момента съдебни разследвания в Испания и Италия, е доказано, че са били използвани от ЦРУ в други държави за извънредното предаване на Ахмед Агиза, Мохамед Ел-Зари, Бишер Ал-Рави, Джамил Ел-Бана, Абу Елкасим Брител, Халед Ел-Масри, Биням Мохамед, Абу Омар и Махер Апар; изразява особена загриженост за обстоятелството, че три от гореспоменатите полети са били от или за Гуантанамо; настоятелно призовава испанската прокуратура да проведе допълнително разследване във връзка с тези полети;

ПОРТУГАЛИЯ

117. Приветства срещата в Лисабон с португалския министър на външните работи и факта, че португалското правителство е предоставило документи и обяснения; изразява съжаление, че португалските власти не са могли да отговорят на всички въпроси, повдигнати от делегацията на Временната комисия в Португалия;

118. Приветства съдебното разследване, открито от компетентните органи в Португалия на 5 февруари 2007 г., на възможното използване на територията на Португалия за трансфер на затворници, заподозрени в терористична дейност и подложени на изтезания и жестоко, нечовешко или унижително отношение;

119. Отбелязва, по-специално, случая с Абдурахман Хадр, за когото се предполага, че е бил превозен на борда на самолет „Гълфстрийм“ с регистрационен номер IV N85VM от Гуантанамо до Тузла в Босна и Херцеговина на 6 ноември 2003 г. с междинно кацане на португалско летище на 7 ноември 2003 г.; призовава също властите да проучат други възможни случаи на задържани лица, транспортирани през Португалия;

120. Приветства създаването на междуведомствена работна група на 26 септември 2006 г. и влизането в сила на 13 октомври 2006 г. на наредба, предвиждаща на португалските гранични власти да се представят списъци с имената на членовете на екипажа и пътниците по време на частни полети;

121. Отбелязва 91 междинни кацания на експлоатирани от ЦРУ самолети на португалски летища и изразява сериозна загриженост за целта на онези пътувания, които са идвали от или пътували за държави, свързани с вериги за извънредни предавания и трансфер на задържани лица; изразява особена загриженост, че поне три от тези полети са били от или за Гуантанамо; отбелязва, че самолетът, с който е осъществено извънредното предаване на Махер Апар и Абу Елкасим Брител, е извършил междинни кацания в Португалия при обратния полет;

122. Изразява загриженост по повод на получения от Временната комисия допълнителен списък, който показва, че граждански и военни самолети от няколко държави, пътуващи от и за Гуантанамо, през португалското въздушно пространство, в периода от 11 януари 2002 г. до 24 юни 2006 г. са извършили 14 допълнителни междинни кацания на португалски летища; отбелязва, че португалското правителство е предоставило информация относно 7 такива междинни кацания, извършени в рамките на операция „Трайна свобода“;

ИРЛАНДИЯ

123. Приветства свидетелските показания пред Временната комисия на ирландския министър на външните работи от името на ирландското правителство, както и неговото недвусмислено критично отношение по повод на процеса на извънредни предавания; въпреки това, отбелязва факта, че той не е успял да отговори на всички въпроси във връзка с тревогите, че ирландски летища може да са били използвани от самолети на ЦРУ, изпълняващи мисии за извънредни предавания (както в случая с Абу Омар);

Сряда, 14 февруари 2007 г.

124. Благодарни на Ирландската комисия по правата човека (ИКПЧ) за свидетелските ѝ показания пред Временната комисия и подкрепя становището ѝ, според което с приемането на дипломатически уверения от страна на ирландското правителство не се изчерпват задълженията на Ирландия в областта на правата на човека, които задължават правителството активно да се стреми да предотвратява всякакви действия, които по някакъв начин биха могли да улесняват извършването на изтезания и малтретиране в Ирландия или извън нея; изказва съжаление относно решението на ирландското правителство досега да не последва съвета на ИКПЧ по този въпрос; отбелязва наличието на постоянен диалог между ИКПЧ и ирландското правителство;

125. Отбелязва 147-те междинни кацания на ирландски летища на експлоатирани от ЦРУ самолети и изразява сериозна загриженост за целта на онези полети, които са идвали от или пътували за държави, свързани с вериги за извънредни предавания и трансфер на задържани лица; изразява неодобрение на междинните кацания в Ирландия на самолети, за които е доказано, че са били използвани в други случаи от ЦРУ за извънредното предаване на Бишер Ал-Раби, Джамил Ел-Бана, Абу Елкасим Брител, Халед Ел-Масри, Биням Мохамед, Абу Омар и Махер Араб, както и за експулсирането на Ахмед Агиза и Мохамед Ел-Зари;

126. Отбелязва липсата на парламентарен контрол в Ирландия по отношение на ирландски и чуждестранни разузнавателни служби и създаващите се по този начин възможности за злоупотреби;

127. Счита, че при отсъствие на система за случайни претърсвания трябва да се наложи забрана за кацане в Ирландия на всички експлоатирани от ЦРУ самолети;

128. Предвид заключенията на Временната комисия, настоятелно приканва ирландското правителство да се съгласи да започне парламентарно анкетно проучване по повод използването на ирландска територия като част от веригата на ЦРУ за извънредно предаване;

ГЪРЦИЯ

129. Отбелязва 64-те междинни кацания на гръцки летища на експлоатирани от ЦРУ самолети и изразява сериозна загриженост за целта на онези полети, които са идвали от или пътували за държави, свързани с вериги за извънредни предавания и трансфер на задържани лица; изразява неодобрение на междинните кацания в Гърция на самолети, за които е доказано, че са били използвани от ЦРУ в други случаи за извънредните предавания на Бишер Ал-Раби, Джамил Ел-Бана, Абу Елкасим Брител, Халед Ел-Масри, Биням Мохамед и Махер Араб и за експулсирането на Ахмед Агиза и Мохамед Ел-Зари;

КИПЪР

130. Отбелязва 57-те междинни кацания на кипърски летища на експлоатирани от ЦРУ самолети и изразява сериозна загриженост за целта на онези полети, които са идвали от или пътували за държави, свързани с вериги за извънредни предавания и трансфер на задържани лица; изразява неодобрение на междинните кацания в Кипър на самолети, за които е доказано, че са били използвани от ЦРУ в други случаи за извънредните предавания на Бишер Ал-Раби, Джамил Ел-Бана, Абу Елкасим Брител, Халед Ел-Масри, Биням Мохамед и Абу Омар и за експулсирането на Ахмед Агиза и Мохамед Ел-Зари;

ДАНИЯ

131. Приветства оказаното сътрудничество от страна на датските власти, като същевременно изразява съжаление, че нито един представител на правителството не е счел за уместно да се яви пред Временната комисия;

БЕЛГИЯ

132. Приканва белгийското правителство да разкрие резултатите от всички проведени разследвания относно използването на белгийски летища и на белгийското въздушно пространство от самолети, които са участвали в програмата за извънредно предаване или с които са превозвани задържани лица;

133. Отбелязва изявленията на Председателя на белгийския Сенат Ан-Мари Лизин, с което се изразява съжаление за липсата на сътрудничество между белгийските разузнавателни служби и белгийските власти в началото на разследването, и препраща към заключенията в доклада на белгийския Сенат, които свидетелстват за волята на Белгия да преодолее срещнатите проблеми;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

ТУРЦИЯ

134. Изразява сериозната си загриженост за неспособността на турските власти да осигурят дипломатическа защита на турския гражданин Мурат Курназ и за отсъствието на каквито и да са стъпки за осигуряване на освобождаването му от затвора в Гуантанамо;

135. Изразява съжаление, че, напротив, същите власти са използвали незаконното задържане на Мурат Курназ, за да го разпитат в Гуантанамо;

136. Изразява неодобрение по повод на мълчанието на турските власти относно използването на тяхна територия за междинно кацане на самолет, превозил до Гуантанамо шестима граждани или постоянно пребиваващи лица в Босна и Херцеговина от алжирски произход, които са били незаконно арестувани в Босна и Херцеговина;

БИВША ЮГОСЛАВСКА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЯ

137. Подчертава, че делегация на Временната комисия е била приета в Скопие през април 2006 г. от президента на републиката, членове на правителството и няколко длъжностни лица и им благодари за оказаното на делегацията гостоприемство; въпреки това, отбелязва липсата на щателно разследване по случая Халед Ел-Масри от страна на властите на Бивша югославска република Македония;

138. Осъжда извънредното предаване на германския гражданин Халед Ел-Масри, отвлечен на граничния пропускателен пункт Табановце в Бивша югославска република Македония на 31 декември 2003 г., незаконно държан в Скопие от 31 декември 2003 г. до 23 януари 2004 г. и след това транспортиран в Афганистан на 23—24 януари 2004 г., където е бил държан до май 2004 г. и подложен на унижително и нечовешко отношение;

139. Настоятелно приканва Съвета и върховния представител за ОВППС изцяло да осветлят обстоятелството, че полицейската мисия на ЕС (PROXIMA) е била включена в министерството на вътрешните работи на Бивша югославска република Македония и е участвала в работата на македонската служба за сигурност и контраразузнаване (DBK) по времето, когато Халед Ел-Масри е бил предаден на ЦРУ; би искал да знае дали е вярно, че Съветът е разпитвал служителите на ЕС, участвали в мисията PROXIMA, за да установи степента на сведенията, с които те разполагат по случая Халед Ел-Масри; по целесъобразност, приканва Съвета да предосъстави на Парламента пълен отчет за разследването;

140. Изцяло подкрепя предварителните заключения на мюнхенския държавен прокурор Мартин Хофман за отсъствието на доказателства, въз основа на които да се отхвърли версията на Халед Ел-Масри за събитията;

141. Изразява дълбоко съжаление от обстоятелството, че властите на Бивша югославска република Македония не са последвали отправените от Временната комисия препоръки в междинния ѝ доклад от 6 юли 2006 г.;

142. Отново изтъква, че от властите на Бивша югославска република Македония се очаква да проведат разследвания; настоятелно приканва новоизбрания национален парламент на Бивша югославска република Македония да създаде възможно най-скоро анкетна комисия, която да разгледа случая Халед Ел-Масри и да окаже пълно сътрудничество на воденото в момента анкетно проучване от германския парламент;

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА

143. Приветства обстоятелството, че правителството на Босна и Херцеговина е единственото, което не отрича участието си в извънредното предаване на четирима граждани и две постоянно пребиваващи лица в Босна и Херцеговина, всички от алжирски произход, и подчертава, че правителството на Босна и Херцеговина е единственото правителство, поело официално отговорност за незаконните си действия; въпреки това, изразява съжаление, че предприетите от правителството на Босна и Херцеговина стъпки все още не са довели до освобождаването на шестимата от Гуантанамо;

144. Осъжда извънредното предаване на тези шестима мъже, отвлечени в Сараево на 17 януари 2002 г., предадени на американски военнослужещи, след което транспортирани до Гуантанамо, където остават задържани без съдебен процес или законови гаранции;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

145. Отбелязва свидетелските показания пред Временната комисия на Волфганг Петрич, бивш Върховен представител на международната общност в Босна и Херцеговина, и на Мишел Пикар, бивш председател на Камарата по правата на човека в Босна и Херцеговина, които са заявили, че представители на международната общност в Босна и Херцеговина са били достатъчно навреме осведомени за предстоящия трансфер на гореспоменатите мъже на американските сили преди да се развият тези събития; осъжда в тази връзка бездействието на правителствата на държавите-членки;

146. Изразява съжаление за обстоятелството, че международната общност, както е представена в Босна и Херцеговина, е затворила очи пред неизпълнението на решенията на Върховния съд и на Камарата по правата на човека за освобождаване на шестимата задържани;

147. Посочва, че според получената от Временната комисия информация от адвокатите на шестимата мъже, властите в Босна и Херцеговина са били подложени на безпрецедентен натиск от страна на американското правителство, което е заплашвало да закрие посолството си, да изтегли всички свои служители и да прекъсне дипломатическите отношения с Босна и Херцеговина, ако правителството на Босна и Херцеговина незабавно не задържи шестимата мъже по обвинение в тероризъм;

148. Отбелязва, че Волфганг Петрич е потвърдил, че Съединените щати са оказвали натиск върху властите на Босна и Херцеговина и върху международната общност да не се намесват в предаванията, и че, по-конкретно, командващият на международните стабилизиращи сили под командването на НАТО е отказал проучване на дейността му, тъй като е действал в качеството си на военнотружещ от американската армия;

ДРУГИ ЕВРОПЕЙСКИ ДЪРЖАВИ

149. Отбелязва междинните казания на експлоатирани от ЦРУ самолети на летища в други европейски държави и изразява дълбока загриженост относно целта на полетите от и за държави, свързани с вериги за извънредно предаване и трансфер на задържани лица; насърчава властите на тези европейски държави да започнат щателни разследвания по този въпрос;

Тайни затвори

150. Приветства проведените разследванията относно съществуването на тайни затвори в Европа от „Хюман Райтс Уоч“, „Уошингтън Пост“ и „Америкън Броудкастинг Къмпани Нюз“ (Ей Би Си Нюз);

151. Припомня, че върху някои журналисти от „Уошингтън Пост“ и „Ей Би Си Нюз“, според показанията им пред Временната комисия, е упражняван натиск да не назовават поименно източноевропейските държави, а именно Полша и Румъния, в които се твърди, че е имало тайни затвори;

152. Подчертава, че понятието „тайни затвори“ включва в себе си не само затвори, но и всички места, където някой е държан *incommunicado*, като например частни домове, полицейски участъци или хотелски стаи, както в случая с Халед Ел-Масри в Скопие;

153. Изразява дълбока загриженост, че в някои случаи временни тайни затвори в европейски държави са се помещавали в американски военни бази;

154. Призовава за правилното прилагане на двустранни споразумения, споразуменията за статута на силите и споразуменията за военни бази (между държави-членки и трети страни), за да се гарантира контрол на зачитането на правата на човека и, по целесъобразност, да се преразгледат и предоговорят в този смисъл съответните споразумения; подчертава, че според Венецианската комисия правната уредба относно чуждестранните военни бази на територията на държави-членки на Съвета на Европа трябва да позволява на тези държави да упражняват достатъчно правомощия, за да изпълняват задълженията си относно правата на човека;

155. В тази връзка изтъква твърденията относно американските казарми „Колман“ в Манхайм, Германия и призовава съдебните органи и анкетната комисия в германския Бундестаг да проведат допълнително разследване по случая;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

156. Изразява съжаление за евентуалната липса на контрол върху американските военни бази от страна на приемащите европейски държави; въпреки това, припомня, че ЕКПЧ предвижда задължение за всички държави страни по конвенцията да осъществяват юрисдикция над цялата си територия, включително чуждестранни военни бази;

157. Припомня, че ЕКПЧ предвижда също, че всяко задържане трябва да е законосъобразно и да е резултат от производства, предвидени от нормите на националното или международното право;

158. Припомня, че налагането, изпълнението или прякото или косвено допускане на тайни и незаконни задържания, водещи до „изчезване“ на хора, сами по себе си съставляват тежки нарушения на правата на човека, и че активното или пасивно участие на европейска държава в такива тайни и незаконни задържания прави тази държава отговорна съгласно ЕКПЧ;

РУМЪНИЯ

159. Приветства отличното гостоприемство и доброто сътрудничество, оказано от румънските власти на Временната комисия, включително по време на срещите с членове на румънското правителство, както и създаването на специална анкетна комисия на румънския Сенат;

160. Въпреки това, отбелязва нежеланието на компетентните румънски власти да проведат подробно разследване относно наличието на тайни затвори на тяхна територия;

161. Изразява съжаление, че докладът на румънската анкетна комисия беше напълно секретен, с изключение на заключенията, включени в Глава 7, в които категорично се отрича възможността за съществуване на тайни затвори на румънска територия; изразява съжаление, че румънската анкетна комисия не е изслушала свидетелски показания от журналисти, неправителствени организации или служители, работещи на летищата, и, противно на поетия от нея ангажимент, все още не е предоставила доклада на Временната комисия; изразява съжаление, че, предвид тези обстоятелства, заключенията в доклада на румънската анкетна комисия изглеждат преждевременни и повърхностни; въпреки това, отбелязва изразеното от председателя на анкетната комисия пред делегацията на Временната комисия намерение заключенията да се считат за временни;

162. Изразява съжаление за загубата на контрол върху самолета „Гълфстрийм“ с регистрационен номер N478GS, претърпял авария при кацане в Букурещ на 6 декември 2004 г.; припомня, че самолетът е излетял от въздушна база в Баграм, Афганистан, и че седемте пътници на борда на самолета са изчезнали след злополуката; въпреки това, оценява доброто сътрудничество на румънските власти при предаване на доклада за злополуката на Временната комисия;

163. Изразява дълбока загриженост за обстоятелството, че румънските власти не започнаха официално разследване на случая с пътник на борда на самолет „Гълфстрийм“ N478GS, у когото беше намерен пистолет „Берета Парабелум 9 мм“ с муниции;

164. Отбелязва 21-те междинни кацания на румънски летища на експлоатиран от ЦРУ самолети и изразява сериозна загриженост относно целта на онези полети, които са идвали от или пътували за държави, свързани с вериги за извънредни предавания и трансфер на задържани лица; изразява неодобрение по повод на междинните кацания в Румъния на самолет, за който е доказано, че е бил използван в други случаи от ЦРУ за извънредното предаване на Бишер Ал-Раби, Джамил Ел-Бана, Абу Елкасим Брител, Халед Ел-Масри, Биням Мохамед и Абу Омар, както и за експулсирането на Ахмед Агиза и Мохамед Ел-Зари; изразява особена загриженост за обстоятелството, че два от посочените полети са били от или за Гуантанамо; настоятелно призовава румънските власти да проведат допълнително разследване във връзка с тези полети;

165. Изразява загриженост по повод на изразените съмнения относно контрола, упражнен от страна на румънските власти, върху дейностите на САЩ на летище Когалничану;

166. Не може само въз основа на изявленията на румънските власти пред делегацията на Временната комисия в Румъния да изключи възможността тайните служби на САЩ да са работили нелегално, както и че не са предоставени окончателни доказателства, които да оборват твърденията относно функционирането на таен затвор на румънска територия;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

ПОЛША

167. Изразява неодобрение по повод на явната липса на сътрудничество от страна на полското правителство с Временната комисия, по-конкретно във връзка с приемането на делегацията на Временната комисия на неподходящо равнище; изразява дълбоко съжаление, че всички представители на полското правителство и парламент, които бяха поканени да се срещнат с Временната комисия, отказаха да присъстват на такава среща;

168. Счита, че това поведение отразява цялостното отхвърляне от страна на полското правителство на Временната комисия и на нейната цел да проучи твърденията и да установи фактите;

169. Изразява съжаление, че не е създадена специална анкетна комисия и че полският парламент не е провел независимо разследване;

170. Припомня, че на 21 декември 2005 г. комисията за специалните служби е провела среща при закрити врати с министъра, координираш тайните служби, и с началниците на двете разузнавателни служби; подчертава обстоятелството, че срещата е проведена бързо и тайно, без изслушване или снемане на свидетелски показания и без упражняване на контрол; подчертава, че такова разследване не може да се определи като независимо и изразява съжаление за обстоятелството, че комисията не е публикувала никаква документация, освен една-единствена заключителна декларация в тази връзка;

171. Отбелязва 11-те междинни кацания на полски летища на експлоатиран от ЦРУ самолет и изразява сериозна загриженост относно целта на онези полети, които са идвали от или пътували за държави, свързани с вериги за извънредни предавания и трансфер на задържани лица; изразява неодобрение по повод на междинните кацания в Полша на самолет, за който е доказано, че е бил използван в други случаи от ЦРУ за извънредното предаване на Бишер Ал-Раби, Джамил Ел-Бана, Абу Елкасим Брител, Халед Ел-Масри, Биням Мохамед и Абу Омар, както и за експулсирането на Ахмед Агиза и Мохамед Ел-Зари;

172. Изразява съжаление, че след изслушванията, проведени от делегацията на Временната комисия в Полша, настъпи объркване и бяха направени противоречиви изявления относно плана за тези полети на ЦРУ, за които първоначално беше заявено, че не са задържани, след това, че вероятно са заведени в архива на летището, а накрая се твърдеше, че са изпратени от полското правителство до Съвета на Европа; признава, че през ноември 2006 г. ръководството на летище Шимани е предоставило на Временната комисия частични сведения относно плана на полетите;

173. Изразява благодарност на бившия ръководител на летище Шимани за ценните свидетелски показания, дадени пред Временната комисия; отбелязва факта, че през 2006 г. той или тя е бил(а) разпитан(а) в хода на едно закъсняло разследване относно полетите на ЦРУ, непосредствено след публичното оповестяване на неговите или нейните показания;

174. Отбелязва, че според различни източници няколко много важни задържани лица, тайно държани в Афганистан през 2003 г., са били изведени от страната през септември и октомври 2003 г.; подчертава със загриженост, че самолет „Боинг 737“ с регистрационен номер N313P, използван от ЦРУ за установени предавания, на 22 септември 2003 г. е осъществил полет от Кабул до летище Шимани, след което е бил насочен към Гуантанамо;

175. Припомня във връзка с кацането на посочения самолет на летище Шимани, че освен седемчленния екипаж, на борда на самолета са се качили петима пътници, които не са преминали през митнически контрол;

176. Отбелязва направените заявления от служители на летище Шимани, и главно тези на бившия ръководител на летището, според които:

— два реактивни самолета „Гълфстрийм“, през 2002 г., и четири реактивни самолета „Гълфстрийм“, през 2003 г., с граждански регистрационни номера, са били паркирани в края на летището и не са преминали митническа проверка;

— пряко от регионалната гранична охрана са получени разпореждания относно пристигането на посочените самолети, в които се подчертавало, че летищните власти не трябва да се доближават до самолетите, и че единствено военните служители и служби ще обработват тези самолети, и то само за извършването на технически дейности след кацането;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

- според бивш висш служител на летището, никакъв полски граждански или военен персонал не е бил допуснат да се доближава до самолетите;
- таксите за кацане, които са били прекомерно високи — обикновено между 2000 и 4000 евро, са се плащали в брой;
- един или два автомобила са очаквали пристигането на самолетите;
- автомобилите са били с военни регистрационни номера, започващи с „Н“, което се свързва с разузнавателната учебна база в близкото селище Старе Кiejжуги;
- един път е било забелязано присъствието на линейка, принадлежаща на полицейската академия или на военната база;
- служител на летището е заявил, че един път е проследил автомобилите и ги е видял да се насочват към разузнавателния учебен център в Старе Кiejжуги;

177. Признава, че скоро след и в съответствие с изявленията на президента Джордж Буш на 6 септември 2006 г., беше публикуван списък на 14-те задържани лица, прехвърлени от таен затвор в Гуантанамо; отбелязва, че имената на 7 от 14-те задържани лица са били посочени в съобщение на ABC News, публикувано девет месеца по-рано, на 5 декември 2005 г., но скоро след това изтеглено от интернет страницата на ABC, в което са били изброени имената на дванадесет главни заподозрени членове на Ал Кайда, задържани в Полша;

178. Насърчава полския парламент да създаде подходяща анкетна комисия, която да бъде независима от правителството и да може да проведе сериозни и подробни разследвания;

179. Изразява съжаление, че полските неправителствени организации по правата на човека и разследващи журналисти се натъкнаха на липса на сътрудничество от страна на правителството и получиха откази за разпространение на информация;

180. Отбелязва изявленията, направени от най-високопоставени представители на полските власти, че в Полша не са базирани тайни затвори; счита, обаче, че в светлината на гореизложените косвени доказателства, не може да се признае или отрече съществуването на тайни затвори в Полша;

181. Отбелязва със загриженост, че в официалния отговор от 10 март 2006 г. на Заместник-държавния секретар Витолд Важивоски до Генералния секретар на Съвета на Европа Тери Дейвис се споменава за съществуването на тайни споразумения за сътрудничество, парафирани от самите тайни служби на двете държави, които изключват дейността на чуждестранни тайни служби от юрисдикцията на полските съдебни органи;

КОСОВО (СЪГЛАСНО РЕЗОЛЮЦИЯ 1244(1999) НА СЪВЕТА ЗА СИГУРНОСТ НА ООН)

182. Изразява дълбока загриженост от факта, че европейският Комитет за предотвратяване на изтезанията и нечовешкото или унизително отношение или наказание е получил достъп до управляваните от НАТО затвори в Косово едва през юли 2006 г.;

183. Изразява съжаление за отказа на НАТО да представи доказателства за твърденията за незаконно задържане на лица, заподозрени в извършването на терористична дейност, в затвора в лагера „Бондстийл“, управляван от ръководените от НАТО мироопазващи сили в Косово (КФОР), единственият затвор в Европа, до който доскоро не се разрешаваше неограничен достъп за инспекторите на Комитета за предотвратяване на изтезанията и нечовешкото или унизително отношение или наказание;

184. В тази връзка изтъква, че свидетелските показания, дадени от бившия омбудсман на Косово Марек Антони Новички пред Временната комисия, са потвърдили, че от юли 1999 г. често са задържани затворници в лагера „Бондстийл“ само по силата на решение на командващия КФОР и без никакво съдебно решение или друга форма на външен контрол; припомня, че от 2000 до 2001 г. редица лица са били задържани и по силата на административни решения на специалния представител на генералния секретар на ООН, и че според наличните официални данни 23 души са били краткосрочно задържани в лагера „Бондстийл“ от командващия КФОР във връзка с насилствените събития в Косово през пролетта на 2004 г.

Сряда, 14 февруари 2007 г.

Друга важна информация, събрана от Временната комисия

185. Изтъква, че Временната комисия се е натъкнала на информация, включително преки свидетелски показания на Мурат Курназ, за разпити на затворници в Гуантанамо, проведени от представители на правителства на държави-членки; подчертава, че целта на тези разпити е била да се съберат сведения от незаконно задържани физически лица, което е в явно противоречие с публичното осъждане на Гуантанамо, неколкотократно изразено както на равнище ЕС, така и на равнище държави-членки;

186. Насърчава замесените държави-членки да започнат подходящи разследвания по въпроса;

Препоръки*Препоръки от политически характер*

187. Счита, че европейските държави, които са започнали провеждането на анкети и разследвания на правителствено, парламентарно и/или съдебно равнище по въпроси от кръга на компетентност на Временната комисия, следва да извършат работата си възможно най-бързо и публично да оповестят резултатите от разследванията;

188. Настоятелно приканва европейските държави, във връзка с които са налице твърдения, че са оказвали активно или пасивно сътрудничество при осъществяването на извънредни предавания, и които не са предприели правителствени, парламентарни и/или съдебни разследвания, да направят това възможно най-скоро; припомня, че според съдебната практика на Европейския съд по правата на човека държавите-членки са задължени да извършват разследване на твърдения за нарушения на правата на човека и да налагат санкции в случаи на нарушения на разпоредбите на ЕКПЧ;

189. Отправя призив за затваряне на Гуантанамо и призовава европейските държави незабавно да предприемат стъпки за връщане на незаконно задържаните от американските власти техни граждани и постоянно пребиваващи на тяхна територия лица;

190. Счита, че всички европейски държави, които все още не са направили това, трябва да започнат провеждането на независими разследвания по повод на междинните кацания, извършени от експлоатирани от ЦРУ граждански самолети, най-малко от 2001 г. насам, включително случаите, които вече са анализирани от Временната комисия;

191. Очаква да бъде напълно информиран за всяко развитие на гореспоменатите процедури;

192. Призовава европейските държави да обезщетят невинните жертви на извънредно предаване и да им гарантират достъп до ефективно и бързо обезщетение, включително достъп до програми за реабилитация, гаранции, че случилото се няма да се повтори, както и подходящо финансово обезщетение;

193. Отправя искане към Комисията да извърши оценка, от гледна точка на правата на човека, на цялото законодателство в областта на борбата срещу тероризма в държавите-членки и на официалните и неофициални споразумения между разузнавателните служби на държавите-членки и на трети страни, да преразгледа законодателството, когато международни или европейски органи по правата на човека считат, че то би могло да води до нарушаване на правата на човека, и да представи предложения за действия с оглед да се избегне повторното извършване на действия от кръга на компетентност на Временната комисия;

194. Счита, че е необходимо да се преразгледат, чрез ограничаване и тясно определяне на изключенията, които произтичат от понятието „държавна тайна“, също и в рамките на предстоящото преразглеждане на Регламент (ЕО) № 1049/2001⁽¹⁾, както и приемането на общи принципи от институциите на ЕС по отношение на обработването на поверителна информация, за да се избегнат злоупотреби и отклонения, които са все по-недопустими в съвременните демократични държави, и които противоречат на задълженията в областта на правата на човека; смята, че е необходимо да се установят специфични механизми за осигуряване на достъп до секретна информация от страна на парламенти и съдии, както и за разпространяване на информацията след известен период от време;

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 г. относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, 31.05.2001 г., стр. 43).

Сряда, 14 февруари 2007 г.

195. Отбелязва неотдавнашното създаване на Работната група на високо равнище, състояща се от представители на Комисията, Съвета и правителствени представители на САЩ от министерствата на правосъдието и вътрешната сигурност, която група представлява политическата рамка за диалога между ЕС и САЩ по въпросите на сигурността, включително различията в подхода към тероризма, както и проблемите, повдигнати от Временната комисия; смята, че е необходимо да се включат Европейският парламент и Сенатът на САЩ в тази Работна група на високо равнище, както и да се публикуват нейните дневни редове, протоколи, разгледани документи и взети решения, с цел да се гарантира и повиши нейната демократична легитимност и прозрачност;

196. Насърчава европейските държави, при провеждане на военни операции в трети страни:

- да гарантират, че всички центрове за задържане, създадени от техните военни сили, подлежат на политически и съдебен контрол, както и че не се разрешава задържане на лица *incommunicado*;
- да предприемат активни стъпки за предотвратяване на това центровете за задържане да се управляват от други органи, които не подлежат на политически или съдебен надзор, или в които се разрешава задържане на лица *incommunicado*;

Правни препоръки

197. Счита, че следва да се засилят правомощията на парламентарните временни анкетни комисии и че съответно следва да се измени междуинституционалното решение, уреждащо упражняването на правото на Парламента на разследване;

198. Счита, че Парламентът следва да участва по подходящ начин при приемане от Общността или Съюза на мерки, които засягат гражданските права и свободи;

199. Призовава за установяване на подходяща и структурирана система на сътрудничество между Парламента и компетентните органи на Организацията на обединените нации и Съвета на Европа при разглеждане на въпроси, свързани с вътрешната сигурност на Европейския съюз;

200. Призовава за осъществяване на засилено сътрудничество с националните парламенти с цел в публичното пространство да се обменя цялата информация, свързана с борбата срещу международния тероризъм;

201. Подчертава значението на постигането на общо определение за „тероризъм“ и призовава за установяването на ефикасни правни инструменти за борба срещу тероризма в рамките на международното право; счита, че Организацията на обединените нации е най-подходящата организация, която да определи това понятие;

ТАЙНИ СЛУЖБИ

202. Изцяло подкрепя заключенията на генералния секретар на Съвета на Европа, Тери Дейвис, относно липсата на механизми за надзор и съдебен контрол по отношение на службите за сигурност, както е посочено в „Последващи действия въз основа на докладите на генералния секретар съгласно член 52 от Европейската конвенция за правата на човека“, и очаква неговите препоръки да бъдат надлежно взети предвид; призовава държавите-членки да осъществяват подходящ и ефективен парламентарен контрол (чрез създаване на контролни комисии с подходящи правомощия за достъп до документи и бюджетна информация) и юридически контрол върху своите тайни и разузнавателни служби и официалните и неофициални мрежи, в които участват;

203. Счита, че е необходимо да се подобри Съветът на комисии за контрол върху дейността на разузнавателните органи на държавите-членки, в който Парламентът следва да бъде пълноправен участник;

204. Счита, че всички европейски държави следва да имат специфично национално законодателство за регулиране и контрол на дейностите в рамките на своите национални територии на тайните служби на трети страни, с цел да се гарантира по-добро наблюдение и контрол върху техните дейности, както и за да се санкционират незаконни действия или дейности, в частност при нарушения на правата на човека;

205. Счита, че е крайно желателно да се засили сътрудничеството между тайните служби и службите за сигурност на държавите-членки, или на многостранна основа, за предпочитане в рамките на ЕС, или на двустранна основа, при условие че при създаване на нормативната уредба на това сътрудничество се гарантира пълен демократичен парламентарен и съдебен контрол и по всяко време се осигурява зачитане и защита на правата на човека;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

206. Настоятелно приканва Съвета и държавите-членки приоритетно да установят система за демократично наблюдение и контрол върху съвместните и координираните разузнавателни дейности на равнище на ЕС; предлага Парламентът да изпълнява важна роля в рамките на тази система за наблюдение и контрол;

ВЪЗДУШНО ДВИЖЕНИЕ

207. Настоятелно приканва държавите-членки да гарантират, че член 3 от Чикагската конвенция, който изключва държавните самолети от приложното поле на конвенцията, се прилага правилно, за да може всички военни и/или полицейски самолети да прелитат над територията на друга държава или да кацат на нея единствено при наличие на предварително разрешение; и, в съответствие с конвенцията, да се въведе забрана или система от инспекции за всички експлоатирани от ЦРУ самолети, за които се знае или се предполага, че са участвали в извънредно предаване;

208. Призовава държавите-членки да предприемат подходящи мерки, за да се гарантира, че разрешенията за прелитане за военни и/или полицейски самолети следва да се дават единствено ако се гарантира и следи за зачитането на правата на човека;

209. Счита, че е необходимо ефективно да се въведе в действие, както на равнище на ЕС, така и на национално равнище, подписаната в Токио Конвенция за престъпленията и някои други действия, извършвани на борда на въздухоплавателните средства, за да може осъществяването на юрисдикция да се използва за гарантиране на изпълнението на всички задължения в рамките на многостранните международни споразумения, по-специално във връзка със защитата на правата на човека, и, по целесъобразност, да се извършват проверки на борда на самолетите;

210. Призовава Комисията да приеме подходящи законодателни предложения за безопасността на транспорта, както се предвижда в член 71 от Договора за ЕО, като се вземат предвид препоръките, включени в настоящата резолюция;

211. Припомня компетентността на Общността в областта на транспорта, и най-вече сигурността на транспорта; поради това, отправя искане към Комисията да предприеме незабавни действия с цел да се гарантира изпълнението на препоръките, отправени от Парламента и от генералния секретар на Съвета на Европа;

212. Призовава Комисията да разгледа приемането на правила относно използването, контрола и управлението на европейското въздушно пространство, използването на летищата в ЕС и контрола на въздухоплаването с нетърговска цел;

МЕЖДУНАРОДНИ КОНВЕНЦИИ И СПОРАЗУМЕНИЯ

213. Настоятелно приканва държавите-членки, които все още не са направили това, да приключат колкото се може по-скоро ратифицирането на споразумението от 2003 г. между ЕС и САЩ относно екстрадицията, като предприемат подходящи стъпки, за да се избегне погрешно тълкуване на член 12 от това споразумение, като по този начин се гарантира, че неговото приложно поле не излиза извън рамките на официалното екстрадиране и не узаконява извънредните предавания;

214. Призовава европейските държави да ратифицират и прилагат Международната конвенция за защита на всички лица срещу насилствено изчезване, приета на 20 декември 2006 г. от Общото събрание на ООН;

215. Счита, че при предвиждане на подходящо тълкуване и изпълнение на Конвенцията на ООН против изтезанията, всички европейски държави следва да гарантират, че тяхното определение за изтезание е в съответствие с член 1 от конвенцията и че задълженията, свързани със забраната на изтезанията, се спазват и по отношение на други действия на жестоко, нечовешко или унизително отношение или наказание, посочени в член 16 от конвенцията; счита, че всички европейски държави следва да гарантират правилното прилагане на член 3 от конвенцията, по-специално по отношение на дейностите на техните тайни служби;

216. Заявява, че като се има предвид, че степента на защита срещу връщане (*refoulement*), която се осигурява съгласно Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ), е по-висока, отколкото се предвижда в Конвенцията на ООН против изтезанията, европейските държави следва при всички обстоятелства да гарантират степента на защита, която се предоставя съгласно ЕКПЧ; в тази връзка припомня, че принципът на забрана за връщане (*non refoulement*) се признава и от Съда на Европейските общности;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

217. Призовава всички европейски държави да подпишат и ратифицират Факултативния протокол към Конвенцията на ООН против изтезанията и да установят независими национални механизми за наблюдение и контрол на местата за задържане; подчертава необходимостта да се гарантира взаимната съвместимост на всички подобни процедури, използвани от различните международни конвенции за правата на човека;

218. Счита, че Комитетът за предотвратяване на изтезанията (КПИ) следва да получи незабавен и безпрепятствен достъп до всички центрове за задържане в рамките на европейските държави, включително чуждестранните военни бази, и да му бъде предоставена цялата съответна информация във връзка с подобен вид задържане, както и че за тази цел следва да се преразгледат всички двустранни споразумения, които ограничават достъпа на КПИ;

219. Настоятелно призовава всички европейски държави да се съобразяват с разпоредбите на Римския статут на Международния наказателен съд;

220. Счита, че Европейският съюз следва да насърчава всички трети страни да се присъединят към Факултативния протокол към Конвенцията на ООН против изтезанията и Конвенцията на ООН за насилствените изчезвания;

221. Отправя искане към европейските държави да установят ясни правила, които предвиждат възможността за снемане на държавен имунитет при незаконни действия, които нарушават правата на човека;

Административни препоръки (на равнище на ЕС)

222. Счита, че всички вътрешни служби на Съвета (наред с другото, Отделът по политики и Съвместният ситуационен център) и Комисията (Отделът за управление на кризи и предотвратяване на конфликти към Генерална дирекция „Външни отношения“ и съответните служби към Генерална дирекция „Правосъдие, свобода и сигурност“) следва да се укрепят в рамките на прилагането на стратегията за сигурност на ЕС и стратегията за борба срещу тероризма в тясно сътрудничество с всички държави-членки, и че сътрудничеството помежду им, както и с държавите-членки, следва да бъде ясно регулирано, а защитата на данните — гарантирана; счита, че в тази насока Парламентът следва да участва изцяло чрез предоставяне на правомощия за контрол, подобни на правомощията на националните парламентарни комисии за контрол, и че следва да се признае компетентността на Съда в тази област; подчертава, че следва значително да се засили компетентността на ЕС в областта на борбата с тероризма;

Отношения на ЕС с трети страни

223. Настоятелно приканва Европейския съюз да изтъква, при осъществяване на връзки с трети страни, че подходящата правна уредба за международната борба срещу тероризма е наказателното право и международното право в областта на правата на човека;

224. Подчертава необходимостта от политически диалог със Съединените щати, както и с други стратегически партньори на Европейския съюз, по въпросите на сигурността с цел да се води борба с тероризма ефективно и със законни средства;

225. Призовава Европейския съюз да си припомни, че пълното прилагане на „демократичната клауза“ е от основно значение в отношенията му с трети страни, особено със страните, с които е сключил споразумения; призовава правителствата на Египет, Йордания, Сирия и Мароко да изяснят своята роля в рамките на програмата за извънредни предавания;

226. Сило вярва, че е необходимо да се насърчават в рамките на ООН кодекси на поведение за всички служби за сигурност и военни служби, въз основа на зачитане на правата на човека, хуманитарното право и демократичния политически контрол, по подобие на Кодекса на поведение по отношение на политическо-военните аспекти на сигурността на Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа;

Сряда, 14 февруари 2007 г.

Заклучения

227. Подчертава, че, с оглед на предоставените ѝ правомощия и времето, с което разполагаше, както и секретния характер на разследваните действия, Временната комисия не беше в състояние изцяло да разследва всички случаи на злоупотреби и нарушения, попадащи в кръга на нейната компетентност, поради което заключенията ѝ не са изчерпателни;

228. Припомня принципите и ценностите, на които се основава Европейският съюз, посочени в член 6 от Договора за Европейски съюз, и призовава институциите на ЕС да изпълнят отговорностите си във връзка с член 7 от Договора за Европейски съюз и всички други съответни разпоредби на Договорите, както и да предприемат всички необходими мерки с оглед на заключенията от работата на Временната комисия, разкритите по време на нейното разследване факти и всички други факти, които в бъдеще могат да станат известни; очаква Съветът да окаже натиск върху всички заинтересовани правителства, за да предоставят пълна и цялостна информация на Съвета и Комисията и, когато е необходимо, да започне изслушвания и да възложи незабавно провеждане на независимо разследване;

229. Счита, че залегналият в Договорите принцип на лоялно сътрудничество, изискващ държавите-членки и институциите на ЕС да предприемат мерки за гарантиране на изпълнението на задълженията им по силата на договорите, като зачитане на правата на човека, или задълженията им, произтичащи от действия, предприети от институции на ЕС, например за установяване на истината относно предполагаеми полети и затвори на ЦРУ и за подпомагане на осъществяването на задачите и целите на ЕС, не е бил съблюдаван;

230. Припомня, че с оглед на съдебната практика на Европейския съд за правата на човека, всяка държава, която е страна по ЕКПЧ, носи отговорност за съществено нарушение на разпоредбите на конвенцията и следователно и на член 6 от Договора за Европейски съюз, не само ако нейната пряка отговорност може да бъде установена извън всякакво съмнение, но и ако тя не изпълни задължението си да проведе независимо и безпристрастно разследване по обосновани твърдения за подобни нарушения;

231. Отбелязва информацията от уважавани средства за масово осведомяване, че извънредните предавания, незаконните задържания и широкоразпространените изтезания, които засягат много хора, продължават, както и заявлението на настоящото правителство на САЩ, че ще продължи да използва извънредни предавания и тайни центрове за задържане; поради това призовава за провеждане на антитерористична среща на високо равнище между ЕС и САЩ с цел да се потърси начин за прекратяване на тези нечовешки и незаконни практики и да се настоява за сътрудничеството във връзка с борбата срещу тероризма да бъде съвместимо с международните задължения в областта на правата на човека и договорите против изтезанията;

232. Възлага на своята комисия по граждански свободи, правосъдие и вътрешни работи, при необходимост в сътрудничество с комисията по външни работи, най-вече с нейната подкомисия по правата на човека, да следи по политически път дейността на Временната комисия и да наблюдава последващите събития, и по-специално, в случай, че Съветът и/или Комисията не са предприели подходящи действия, да установи дали е налице явен риск от тежко нарушение на принципите и ценностите, на които се основава Европейският съюз, и да отправя препоръки към него за всички резолюции, които могат да се окажат необходими в този контекст, въз основа на членове 6 и 7 от Договора за Европейски съюз;

233. Призовава своя генерален секретар да публикува, най-малко в съответствие с Регламент (ЕО) № 1049/2001, всички получени, изготвени и разгледани документи, както и протоколите от заседанията на Временната комисия по интернет, както и по всички други подходящи начини, и призовава генералния секретар да гарантира осъществяването на наблюдение и контрол на действията в области, попадащи в кръга на компетентност на Временната комисия, след като същата бъде разпусната;

*

* *

234. Възлага на своя председател да предаде настоящата резолюция на Съвета, Комисията, правителствата и парламентите на държавите-членки, страните кандидатки за членство в ЕС и асоциираните страни, Съвета на Европа, НАТО, ООН и правителството и двете камари на Конгреса на САЩ и да изиска от тях да държат Парламента в течение за всяко развитие в областите, попадащи в кръга на компетентност на Временната комисия.